

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní Mgr. Kateřinou Pelišovou v právní věci

žalobkyně : **STAVISERVIS spol. s r.o.**, IČO 42408008
sídlem Deštenská 71, 377 01 Jindřichův Hradec - Radouňka
zastoupená advokátem JUDr. Tomešem Vytiskou
sídlem náměstí T. G. Masaryka 1/II, 377 01 Jindřichův Hradec

proti

žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
za níž před soudem jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových,
IČO 69797111
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení částky 4 136 241 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 140 217 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 9,75 % ročně z částky 312 550 Kč od 3. 4. 2019 do 20. 11. 2019 a dále z částky 140 217 Kč od 21. 11. 2019 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žaloba se v části, jíž se žalobkyně domáhala úhrady částky 3 996 024 Kč se zákonným úrokem z prodlení z částky 4 308 574 Kč od 3. 10. 2018 do 2. 4. 2018 a z částky 3 996 024 Kč od 3. 4. 2019 do zaplacení, zamítá.

- III. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 1 410 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 16. 8. 2019 domáhala na žalované úhrady částky 4 308 574 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 3. 10. 2018 do zaplacení jakožto náhrady škody a přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která jí měla být způsobena nepřiměřenou délkou řízení vedeného Krajským soudem v Českých Budějovicích pod sp. zn. [REDAKCE]. Proti žalobkyni podal dne 23. 8. 2001 pan A [REDAKCE] O [REDAKCE] ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích žalobu, jíž se domáhal úhrady částky 594 525,75 Kč z titulu uzavřené smlouvy o dílo. Proti vydanému platebnímu rozkazu podala žalobkyně odpor. Rozsudkem ze dne 22. 12. 2005, sp. zn. [REDAKCE] Krajský soud v Českých Budějovicích žalobě vyhověl. K odvolání žalobkyně byl tento rozsudek rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 3. 2007, č.j. [REDAKCE], zrušen a věc byla vrácena soudu I. stupně s tím, že dne 27. 4. 1997 byla platně uzavřena smlouva o dílo na tzv. repasi měkkých obložek kořenice, ohledně přílohy ke smlouvě, o níž žalobce (v posuzovaném řízení) svou žalobu opíral, tomu tak již však není. Dle odvolacího soudu tedy nebylo soudem I. stupně dostatečně zjištěno, zda žalobce v posuzovaném řízení plnil žalované to, co na základě smlouvy plnit měl, případně co bylo poskytnuto bezesmluvně a komu (zda investorovi stavby nebo žalované). Následně soud I. stupně provedl další dokazování a rozsudkem ze dne 16. 3. 2017 žalobě opět vyhověl. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně opět odvolání, rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 5. 2018, č.j. [REDAKCE] byl napadený rozsudek potvrzen. Posuzované řízení žalobkyně shledává nepřiměřeně dlouhým, čímž jí byla způsobena majetková škoda i nemajetková újma. Přiměřená délka by byla pět let. Nad tuto dobu uhradila žalobkyně protistraně na úrocích z prodlení částku 1 269 223 Kč, na nákladech řízení částku 306 601 Kč a na nákladech řízení svého právního zástupce částku 332 750 Kč. Celkem se tak jedná o částku 1 908 574 Kč. Na přiměřeném zadostiučinění za nemajetkovou újmu požaduje žalobkyně uhradit částku 2 400 000 Kč, přičemž se jedná o částku 200 000 Kč za každý rok, o který řízení přesáhlo délku 5 let, tedy za 12 let. Celé řízení vedení společnosti zatěžovalo a tato se tak nemohla plně věnovat podnikání ve stavebnictví. Zároveň musela žalobkyně pro případ neúspěchu ve sporu vytvářet finanční rezervu, o tuto částku tak byl omezen možný rozvoj společnosti a žalobkyně se z tohoto důvodu ani nemohla přihlásit do některých výběrových řízení. Skutečnost, že je proti žalobkyni veden soudní spor, se stala veřejně známou a poškodila její dobré jméno, což opakovaně vedlo k neúspěchu při sjednávání zakázky. Celkem tedy žalobkyně požadovala úhradu částky 4 308 574 Kč, přičemž svůj nárok uplatnila u žalované dne 2. 10. 2018.
2. Žalovaná ve svém vyjádření navrhla zamítnutí žaloby s tím, že u ní žalobkyně skutečně uplatnila svůj nárok dne 2. 10. 2018. Žalovaná konstatovala, že v posuzovaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu a poskytla žalobkyni zadostiučinění ve výši 172 333 Kč. Nárok na náhradu majetkové škody v podobě úroku z prodlení a náhrady nákladů řízení byl zamítnut. V činnosti soudu byla shledána pouze jediná významnější prodleva, a to v období od 1. 6. 2015, kdy byl spis přidělen nové soudkyni, do 4. 11. 2016, kdy bylo nařízeno jednání. I přes vyšší celkovou složitost věci nelze délku řízení přes 16 let považovat za přiměřenou. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění vycházela žalovaná z částky 15 000 Kč / rok řízení, resp. z částky 1 250 Kč / měsíc řízení (za první dva roky se jedná o částku poloviční). Posuzované řízení trvalo celkem 16 let a 8 měsíců, proto byla částka navýšena na 20 000 Kč / rok řízení, resp. 1 667 Kč / měsíc řízení. Tato částka byla snížena o 45 % (35 % z důvodu

složitosti řízení, 5 % z důvodu četnosti rozhodování soudů, 5 % z důvodu sníženého významu řízení pro žalobkyni). Řízení bylo skutkově, právně i procesně složité, bylo třeba širšího dokazování včetně výslechu svědků a komplikovaného znaleckého zkoumání. Znalci žádali o prodloužení lhůt k vypracování znaleckého posudku, někteří se cítili podjatí. Bylo opakovaně rozhodováno soudy na dvou úrovních soudní soustavy. Žalobkyně se na délce řízení nepodílela. Význam řízení pro žalobkyni shledala žalovaná sníženým, neboť se jedná o právnickou osobu. Mezi žalobkyní tvrzenou škodou v podobě uhrazených úroků z prodlení a nesprávným úředním postupem v posuzovaném řízení není příčinná souvislost. Tato povinnost žalobkyně je soudem deklarovaný následek skutečnosti, že dlužník nesplnil svou povinnost řádně a včas. Nejedná se o škodu, která měla vzniknout v majetkové sféře žalobkyně. Přirůstání úroku z prodlení k jistině souvisí se skutečností, že dlužník svůj dluh řádně a včas neuhradil, a nikoli s délkou řízení, v němž je existence pohledávky jakožto sporná otázka řešena. Žalobkyní uplatňované náklady řízení nejsou náklady řízení ve smyslu § 31 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „zák. o OdpŠk“), o nákladech řízení bylo pravomocně rozhodnuto. Žalobkyní požadované částky jsou navíc pouze nahodilé, když vycházejí z jí odhadované ničím nepodložené a čistě hypotetické délky posuzovaného řízení. Žalobkyně v daném případě neprokázala vznik a výši majetkové škody.

3. V reakci na vyjádření žalované žalobkyně uvedla, že řízení nebylo složité skutkově, právně ani procesně. Znalecké posudky nebyly podkladem pro rozhodnutí, zároveň odvolací soud v každém ze svých dvou rozhodnutí vyslovil odlišný právní názor. Co se týče významu řízení pro žalobkyni, kdyby tato nevytvořila na úkor společnosti opravné položky, byly by následky sporu pro ni fatální, neboť by se dostala do insolvence. To se však nestalo, neboť byly zásadně omezeny investice do rozvoje společnosti, což mělo a má neblahý dopad na její ekonomické výsledky. Co se týče škody majetkové, v posuzovaném řízení byla řešena existence závazku samotného. Výše úroku z prodlení tedy není dána jen existencí závazku samotného, ale rovněž i délkou řízení, v němž byl žalovaný nárok přiznán. Zároveň žalobkyně vzala žalobu ohledně částky 172 233 Kč, která jí byla žalovanou uhrazena dne 20. 11. 2019, zpět. Řízení tedy bylo ohledně této částky zastaveno usnesením ze dne 22. 1. 2020, č.j. 17 C 126/2019-69, které nabylo právní moci dne 20. 2. 2020. Po částečném zpětvzetí žaloby se žalobkyně domáhala úhrady částky 4 136 241 Kč s příslušenstvím.
4. Při jednání dne 18. 8. 2020 pak žalovaná uvedla, že z výkazu zisku a ztrát za rok 2017 vyplývá, že nerozdělený zisk žalobkyně z minulých let byl 34 000 000 Kč, roční obrát firmy byl již po několik let 60 000 000 Kč – 90 000 000 Kč. V roce 2006 byl zisk žalobkyně 4 900 000 Kč, v roce 2007 se jednalo o částku 3 400 000 Kč. Částka 500 000 Kč, o niž byl veden spor, tedy nebyla pro žalobkyni podstatnou částkou.
5. Po provedeném dokazování soud zjistil tento skutkový stav:
6. Dne 28. 8. 2001 byla Krajskému soudu v Českých Budějovicích doručena žaloba pana A. O. nar. [redacted] proti žalobkyni, jíž se pan O. domáhal úhrady částky 594 525,75 Kč s příslušenstvím s odkazem na smlouvu o dílo ze dne 27. 7. 1997 s tím, že byly provedeny i vícepráce. Usnesením ze dne 11. 9. 2001 (pod sp. zn. [redacted] byl žalobce O. vyzván k úhradě soudního poplatku do tří dnů od doručení této výzvy, podáním doručeným soudem dne 20. 9. 2011 požádal o prodloužení lhůty k úhradě soudního poplatku o 10 dní, přičemž soudní poplatek uhradil dne 1. 10. 2001. Dne 15. 10. 2001 byl Krajským soudem v Českých Budějovicích vydán platební rozkaz doručený žalobkyni dne 17. 10. 2001, proti němuž podala žalobkyně dne 23. 10. 2001 odpor. Zároveň byla do spisu založena plná moc, jíž žalobkyně zmocnila k zastupování JUDr. Tomeše Vytisku.

Referátem ze dne 24. 10. 2001 byla věc převedena do rejstříku Cm (dále již pod sp. zn. [redacted] a byl dán pokyn k zaslání výzvy k vyjádření žalobci O [redacted] s ohledem na podaný odpor. O vyjádření byl žalobce O [redacted] urgován na základě přípisu ze dne 29. 11. 2001, jeho vyjádření pak bylo soudu doručeno dne 7. 1. 2002. Referátem ze dne 14. 1. 2002 bylo nařízeno jednání na 28. 1. 2002. Při tomto jednání bylo konstatováno, že těsně před jednáním byl soudu doručen fax právního zástupce žalobce O [redacted] s tím, že došlo k ukončení právního zastoupení a bylo požádáno o odročení jednání, jednání tedy bylo odročeno. Referátem ze dne 5. 2. 2002 bylo jednání nařízeno na 21. 2. 2002, žalobce O [redacted] však požádal o jeho odročení s tím, že je po těžké nehodě. Jednání tedy bylo odročeno na 6. 6. 2002, kde strany požádaly o lhůtu jednoho měsíce za účelem mimosoudních jednání. Podáním ze dne 2. 7. 2002 sdělil žalobce O [redacted] soudu, že k dohodě mezi účastníky nedošlo, načež se dne 18. 7. 2002 konalo jednání, při němž bylo provedeno dokazování, a zároveň byl navržen výslech svědků. Jednání bylo tedy za účelem předvolání svědků odročeno. Na základě referátu ze dne 22. 7. 2002 byl vyžádán důkazní materiál od České spořitelny, která jej doložila dne 23. 10. 2002 s tím, že vyhledání předmětných dokumentů bylo vzhledem k časovému odstupu a k organizačním změnám obtížné. Referátem ze dne 25. 10. 2002 bylo nařízeno jednání na 11. 11. 2002. Z tohoto jednání se pro nemoc omluvil jeden z předvolaných svědků. Vyslechnuta byla žalobkyně a jednání bylo odročeno. Na základě referátu ze dne 5. 2. 2003 byl vyžádán další navrhovaný důkazní materiál od České spořitelny, následně byla Česká spořitelna o jeho doložení urgována (25. 3. 2003, 20. 5. 2003, 7. 7. 2003). Referátem ze dne 5. 9. 2003 bylo nařízeno jednání na 2. 10. 2003. Dne 30. 9. 2003 bylo soudu doručeno vyjádření žalobce O [redacted] s důkazními návrhy, podáním ze dne 2. 10. 2003 pak požádal o odročení jednání, což soud učinil. Na základě referátu ze dne 5. 11. 2003 byl opětovně vyžádán důkazní materiál od České spořitelny, ta reagovala dne 28. 11. 2003. Její vyjádření bylo na základě referátu ze dne 2. 12. 2003 zasláno zástupci žalobce, ten se vyjádřil podáním ze dne 7. 4. 2004, kdy navrhl důkaz ohledáním předmětné nemovitosti. Referátem ze dne 7. 1. 2005 bylo nařízeno jednání na 20. 1. 2005, na němž se účastníci shodli, že se pokusí společnými silami probrat rozsah provedených prací a víceprací. Za tím účelem bylo jednání odročeno s tím, že bude nařízeno po 5. 3. 2005. Po vyjádření účastníků bylo referátem ze dne 20. 2. 2005 nařízeno jednání na 10. 3. 2005, načež zástupce žalobce požádal s ohledem na čerpání dovolené o jeho odročení, toto tedy bylo odročeno na 17. 3. 2005. Při tomto jednání byl vyslýchán svědek a jednání bylo odročeno za účelem obeslání dalších svědků na 5. 5. 2005. Jeden ze svědků se s ohledem na čerpání dovolené omluvil. Při uvedeném jednání byl vyslechnut žalobce a svědci, za účelem obeslání dalších svědků bylo jednání odročeno s tím, že zástupce žalobkyně požádal o jeho nařízení až po 15. 7. 2005. Referátem ze dne 22. 6. 2005 bylo jednání nařízeno na 30. 6. 2005, načež zástupce žalobkyně požádal z důvodu čerpání dovolené o jeho odročení. Jednání tedy bylo odročeno na 19. 7. 2005, předvolaný svědek však sdělil, že se léčí po operaci a že k dispozici může být začátkem srpna. Jednání tedy bylo odročeno na 1. 9. 2005, kdy se zástupce žalobce O [redacted] zavázal sdělit kontaktní údaje na svědky, jejichž pobyt se nepodařilo zjistit, a byli vyslechnuti svědci. Jednání bylo poté odročeno. Dne 14. 9. 2005 byly soudu doručeny důkazní návrhy žalobce, následně soud referáty ze dne 27. 10. 2005 a ze dne 1. 11. 2005 pátral po místě pobytu navržených svědků. Referátem ze dne 15. 11. 2005 bylo nařízeno jednání na 8. 12. 2005, z tohoto jednání se jeden ze svědků omluvil. Jednání bylo tedy odročeno na 15. 12. 2005. Při tomto jednání byl vyslechnut svědek a bylo provedeno dokazování listinami, jednání bylo za účelem vyhlášení rozsudku odročeno na 22. 12. 2005, kdy byl vyhlášen rozsudek (č.j. [redacted]), jímž bylo žalobě vyhověno. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně dne 1. 3. 2006 odvolání, dne 28. 3. 2006 uhradila na základě výzvy soudu soudní poplatek. Žalobce O [redacted] se k odvolání žalobkyně vyjádřil dne 22. 5. 2006, žalobkyně se poté vyjádřila dne 4. 9. 2006. Referátem ze dne 5. 3. 2007 bylo nařízeno jednání odvolacího soudu na 28. 3. 2007. Při tomto jednání bylo vyhlášeno usnesení

(č.j. ██████████, jímž byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení s tím, že byla uzavřena smlouva o dílo, není tomu však již tak ohledně přílohy vztahující se k vícepracím, když není doložena vůle žalovaného (tedy žalobkyně v této věci) učinit tam uvedené položky předmětem plnění smlouvy o dílo. Referátem ze dne 16. 5. 2007 bylo nařízeno jednání na 14. 6. 2007, kdy byl žalobce O█████ vyzván k upřesnění žalobních tvrzení a jednání bylo odročeno na 16. 8. 2007, kdy byl zástupce žalobkyně vyzván k předložení dokumentace o předání celého díla, a jednání bylo odročeno. Na základě referátu ze dne 31. 8. 2007 byl vyžádán důkazní materiál od České spořitelny, ta požádala o lhůtu do 10. 11. 2007. Referátem ze dne 14. 11. 2007 bylo nařízeno jednání na 18. 12. 2007, toto jednání bylo za účelem doplnění důkazů ze strany žalující odročeno. Referátem ze dne 25. 2. 2008 bylo nařízeno jednání na 25. 3. 2008, k žádosti žalobce bylo odročeno na neurčito. Referátem ze dne 4. 4. 2008 bylo jednání nařízeno na 29. 4. 2008. Referátem ze dne 25. 4. 2008 bylo jednání odročeno na 17. 6. 2008. Při tomto jednání byl žalobce O█████ vyzván k předložení navržených důkazů a jednání bylo odročeno. Vyjádření žalobce O█████ bylo soudu doručeno dne 30. 7. 2008, žalobkyně se k tomuto podání vyjádřila dne 28. 8. 2008. Na základě referátu ze dne 11. 9. 2008 byl žalobce O█████ vyzván k doplnění tvrzení a doložení důkazů. Referátem ze dne 24. 10. 2008 bylo nařízeno jednání na 9. 12. 2008, toto jednání bylo odročeno a byl usnesením ze dne 5. 1. 2009 ustanoven znalec k vypracování znaleckého posudku do dvou měsíců od obdržení spisu. Zároveň bylo účastníkům uloženo zaplatit zálohu na náklady znaleckého posudku, s čímž žalobkyně nesouhlasila a podala odvolání. S předkládací zprávou ze dne 27. 2. 2009 byla věc předložena odvolacímu soudu, který napadené rozhodnutí usnesením ze dne 5. 10. 2009 potvrdil. Podáním ze dne 11. 11. 2009 požádal znalec o prodloužení lhůty do 9. 2. 2010 s tím, že spis obdržel dne 9. 11. 2009. Této jeho žádosti bylo vyhověno. Přípisem ze dne 13. 1. 2010 znalec soudu sdělil, že mu nebyly účastníky předloženy potřebné podklady. Podáním doručeným soudu dne 4. 3. 2010 se ke sdělení znalce vyjádřil žalobce O█████ téhož dne soud rozhodl o znalečném. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce O█████ dne 6. 4. 2010 odvolání, dne 29. 4. 2010 se k němu vyjádřil znalec. Odvolací soud napadené rozhodnutí usnesením ze dne 24. 8. 2010 potvrdil. Usnesením ze dne 14. 10. 2010 soud ustanovil dalšího znalce, proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 27. 10. 2010 odvolání. Spis byl s předkládací zprávou ze dne 24. 11. 2010 předložen odvolacímu soudu. S podáním doručeným soudu dne 30. 12. 2010 předložil žalobce důkazy. Výše uvedené odvolání žalobkyně bylo usnesením odvolacího soudu ze dne 27. 6. 2011 odmítnuto. Usnesením ze dne 11. 8. 2011 bylo ustanovení znalce zrušeno a byl ustanoven znalecký ústav jiný. Přípisem ze dne 5. 9. 2011 znalecký ústav soudu sdělil, že z časově-kapacitních důvodů nemůže znalecký posudek vyhotovit. Usnesením ze dne 4. 9. 2011 byl tedy ustanoven jiný znalecký ústav, který přípisem ze dne 16. 1. 2012 požádal o zproštění vypracování znaleckého posudku s ohledem na specifickou problematiku. Na základě výzvy soudu předložil žalobce jím uváděné znalecké posudky, a to dne 12. 3. 2012, dne 22. 3. 2012 se k nim vyjádřila žalobkyně. Referátem ze dne 15. 5. 2012 bylo nařízeno jednání na 7. 6. 2012, toto jednání bylo odročeno na 21. 6. 2012, kdy byla žalobkyně vyzvána k navržení důkazů ohledně jí tvrzených skutečností. Vyjádření žalobkyně bylo soudu doručeno dne 19. 7. 2012, reakce žalobce O█████ byla soudu doručena dne 22. 8. 2012. Referátem ze dne 21. 8. 2012 bylo nařízeno jednání na 27. 9. 2012, kdy byl žalobce O█████ vyzván k doplnění důkazů, a jednání bylo odročeno. Vyjádření žalobce O█████ bylo soudu doručeno dne 11. 10. 2012. Usnesením ze dne 13. 11. 2012 byl ustanoven znalec z oboru stavebnictví a ekonomika, tento znalec podáním ze dne 24. 11. 2012 sdělil, že je v obchodních vztazích se žalobkyní, načež byl usnesením ze dne 22. 1. 2013 ustanoven znalec jiný, který však soudu dne 5. 2. 2013 sdělil, že požadovaný úkol nepatří do jeho specializace. Usnesením ze dne 13. 2. 2013 byl tedy ustanoven jiný znalec, který rovněž sdělil, že se jedná o zadání mimo jeho specializaci. Usnesením ze dne 30. 4. 2013 byl tedy ustanoven jiný znalec. Přípisem ze dne 28. 8. 2013

znalec požádal o prodloužení lhůty, znalecký posudek byl soudu předložen dne 2. 10. 2013. Podáním doručeným soudu dne 8. 11. 2013 se žalobkyně vyjádřila ke znaleckému posudku, dne 11. 11. 2013 se vyjádřil žalobce O [redacted]. Referátem ze dne 12. 11. 2013 bylo nařízeno jednání na 5. 12. 2013, následně zástupce žalobkyně požádal o jeho odročení. Jednání bylo odročeno na 12. 12. 2013. Při tomto jednání byl vyslechnut znalec a následně bylo za účelem vypracování revizního znaleckého posudku odročeno. Usnesením ze dne 23. 1. 2014 bylo žalobkyni uloženo zaplatit zálohu na náklady znaleckého posudku. Usnesením ze dne 3. 3. 2014 bylo rozhodnuto o znalečném, proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 11. 3. 2014 odvolání. Napadené rozhodnutí bylo usnesením odvolacího soudu ze dne 19. 12. 2014 potvrzeno. Dne 19. 3. 2015 se k výzvě soudu vyjádřil ve věci žalobce O [redacted]. Od 1. 6. 2015 byl spis přidělen jiné soudkyni. Referátem ze dne 4. 11. 2016 bylo nařízeno jednání na 26. 1. 2017. Dne 2. 12. 2016 bylo soudu doručeno vyjádření žalobce O [redacted] ke znaleckému posudku. Při jednání dne 26. 1. 2017 strany sdělily, že jsou ochotny mimosoudně jednat, jednání tedy bylo odročeno na 16. 3. 2017. Při tomto jednání byl vyhlášen rozsudek (č.j. [redacted]), jímž Krajský soud v Českých Budějovicích žalobě vyhověl s tím, že uložil žalobkyni zaplatit žalobci částku 594 525,75 Kč spolu s 18% úrokem z prodlení z této částky od 20. 9. 1997 do zaplacení a dále náhradu nákladů řízení ve výši 388 371 Kč. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně dne 29. 6. 2017 odvolání, jednání odvolacího soudu bylo dne 12. 3. 2018 nařízeno na 23. 5. 2018, kdy byl vyhlášen rozsudek (č.j. [redacted]), jímž Vrchní soud v Praze napadený rozsudek potvrdil a uložil žalobkyni zaplatit žalobci O [redacted] na náhradě nákladů částku 26 620 Kč s tím, že smlouva o dílo je platnou smlouvou, jejíž součástí je i příloha označená jako „Příloha ke Smlouvě o dílo z 27. 4. 1997 – Vícepráce“. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 29. 6. 2018 (zjištěno ze spisu Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. [redacted]). Fakturou ze dne 9. 8. 2018, splatnou dne 24. 8. 2018, vyfakturoval zástupce žalobkyni částku 251 680 Kč za 28 úkonů právní služby po 10 700 Kč (včetně 28 paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč a 21% DPH ve výši 64 680 Kč) s tím, že od celkové částky 308 000 Kč byly odečteny uhrazené zálohy ve výši 3x 24 200 Kč a 1x 48 400 Kč. Mělo se jednat o úkony právní služby spočívající v účasti u jednání soudu dne 18. 11. 2005 (2x), odvolání proti rozsudku dne 27. 2., vyjádření k VS dne 1. 9. 2006, účast u jednání VS dne 28. 3. 2007, vyjádření ke KS dne 23. 7., účast u jednání dne 14. 6. 2007, vyjádření ke KS dne 23. 7. 2007, účast u jednání dne 16. 8. 2007, vyjádření ke KS dne 11. 9. 2007, účast u jednání dne 18. 12. 2007, vyjádření ke KS dne 1. 4. 2008, vyjádření ke KS dne 25. 8. 2008 a dne 20. 3. 2012, účast u jednání dne 21. 6. 2012, vyjádření ke KS dne 18. 7. 2012, účast u jednání dne 27. 9. 2012, vyjádření ke KS dne 1. 11. 2012 a dne 6. 11. 2013, účast u jednání dne 12. 12. 2013 (2x), vyjádření ke KS dne 1. 6. 2015 a dne 23. 12. 2016, účast u jednání dne 26. 1. 2017, vyjádření ke KS dne 20. 2. 2017, odvolání dne 28. 6. 2017, vyjádření k VS dne 22. 5. 2018, jednání u VS dne 23. 5. 2018. Uvedená částka měla být uhrazena na účet č. 256849251/0100 (zjištěno z vyúčtování odměny JUDr. Tomeše Vytisky ze dne 10. 8. 2018 včetně faktury č. 201810372 ze dne 9. 8. 2018). Dne 3. 7. 2018 byla z účtu č. [redacted] vedený u [redacted] k uhrazena částka 2 818 964,20 Kč na účet č. [redacted] s poznámkou [redacted] (zjištěno z výpisu z účtu č. [redacted] vedeného u [redacted] ze dne 3. 7. 2018). Auditori nabádali žalobkyni k vytvoření rozpočtové finanční rezervy pro případný neúspěch v posuzovaném řízení. Rezerva byla tvořena přibližně dva roky. Žalobkyně provozuje stavební obchodní činnost s cca 40 zaměstnanci. Dále se žalobkyně zabývá např. prodejem keramiky, dopravou, zámečnictvím apod., což tvoří zhruba druhou polovinu podnikání. S ohledem na tvorbu rezerv byly odloženy investice. Dodavatelsko-odběratelských vztahů se posuzované řízení nedotklo (zjištěno z výslechu žalobkyně). Po vydání rozhodnutí, jímž vrchní soud změnil názor ohledně toho, jestli údajná příloha ke smlouvě byla uzavřena se smlouvou či nikoli, zvažovala žalobkyně pokračování ve sporu s tím, že pokračováno nebude, neboť to vypadalo beznadějně. Po celou dobu soudního řízení měla

společnost problémy. Délka soudního sporu komplikovala situaci např. při jednání s bankami o úvěrech, při jednání s odběrateli (u větších zakázek ve výběrovém řízení žalobkyně zakázku nedostala z obavy před její možnou insolvencí). Žalobkyně vystupovala jako hlavní dodavatel při rekonstrukci historického objektu, kde bylo množství subdodávek, a to především na restaurátorské práce. Investor si restaurátorské práce zadával ve výběrovém řízení. Když zde byly nějaké vícepráce, tak zhotovitel udělal soupis těchto víceprací a po jeho odsouhlasení investorem to žalobkyně uhradila. Přehled víceprací pana O. investor odmítl jako nepravdivý, faktury tedy žalobkyně nezaplatila. Soupis víceprací se dělá až po skončení, navíc tam byly uvedeny i vícepráce, o nichž sám restaurátor při projednávání věci řekl, že je neudělal. Jako tehdejší jednatel s ostatními společníky byl pan I. povinen se bránit. S ohledem na vývoj situace začala žalobkyně tvořit opravné prostředky, jinak by se dostala do velkých finančních nesnází. Rezervní prostředky byly tvořeny ze zisku, společnost se tedy nemohla dále rozvíjet, musela se odložit modernizace strojů, aut (zjištěno z *výsledku bývalého jednatele žalobkyně Ing. K. I.*). V roce 2015 byla žalobkyně vyřazena ze soutěže na stavbu Hospodářského stavení Malý Ratmírov z důvodu její účasti v posuzovaném řízení, které trvalo již několik let. Cena zakázky činila 11 000 000 Kč (zjištěno z *čestného prohlášení K. D. ze dne 22. 6. 2020*). V roce 2010 byla žalobkyně vyřazena ze soutěže na stavbu fotovoltaické elektrárny na střeších objektu Žižkova 577, Žirovnice, z důvodu její účasti v posuzovaném řízení, které trvalo již několik let. Cena zakázky činila 12 000 000 Kč (zjištěno z *čestného prohlášení F. K. ze dne 19. 6. 2020*). MONETA Money Bank, a.s. zohledňovala skutečnost, že žalobkyně byla účastnicí déle trvajících posuzovaných řízení, při posuzování poskytování financování žalobkyni především v souvislosti s případnou povinností finančního vypořádání v případě prohraného soudního řízení. Uvedené se promítlo i do podmínek, za kterých byly bankou poskytovány žalobkyni finanční produkty (zjištěno z *dopisu MONETY Money Bank, a.s. ze dne 16. 6. 2020*). V roce 2002 byl výsledek hospodaření žalobkyně před zdaněním ve výši 6 197 000 Kč (zjištěno z *části výroční zprávy z roku 2002*). V roce 2006 se jednalo o částku 6 543 000 Kč, v roce 2007 o částku 4 324 000 Kč, v roce 2008 o částku 6 406 000 Kč a v roce 2010 o částku 5 210 000 Kč. V roce 2009 měla žalobkyně ztrátu (hospodářský výsledek před zdaněním) ve výši 693 000 Kč (zjištěno z *části výroční zprávy z roku 2010*). V roce 2017 byl výsledek hospodaření žalobkyně před zdaněním ve výši 1 896 000 Kč, nerozdělený zisk minulých let činil 34 140 000 Kč (zjištěno z *výkazu zisku a ztrát žalobkyně ke dni 31. 12. 2017*). Žalobkyně uplatnila svůj nárok u žalované dne 2. 10. 2018 (zjištěno ze *shodných tvrzení účastníků*). Žalovaná ve svém stanovisku ze dne 11. 11. 2019 konstatovala, že došlo v posuzovaném řízení k nesprávnému úřednímu postupu s tím, že v činnosti soudu byla shledána pouze jedna významnější prodleva, a to v období od 1. 6. 2015 do 4. 11. 2016. Žalobkyni bylo přiznáno přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou jí nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce řízení v celkové výši 172 333 Kč, přičemž bylo vycházeno ze základní částky 20 000 Kč / rok řízení, tato částka byla snížena o 35 % z důvodu složitosti řízení, o 5 % z důvodu četnosti rozhodování soudů a o 5 % z důvodu sníženého významu řízení pro žalobkyni, která je právnickou osobou. Nárok na náhradu majetkové škody žalovaná nepřiznala s tímiž argumenty, jako uvedla ve svém vyjádření k žalobě (zjištěno z *kopie stanoviska žalované ze dne 11. 11. 2019*).

7. Z *čestného prohlášení J. T. ze dne 19. 6. 2020* soud nezjistil žádné rozhodné skutečnosti.
8. Soud pro nadbytečnost neprovedl dokazování *dotazem zástupce žalobkyně na stav předběžného projednání nároku žalobkyně ze dne 5. 6. 2019 a ze dne 24. 6. 2019, potvrzením žalované o přijetí žádosti žalobkyně ze dne 2. 10. 2018 a uplatněním nároku žalobkyně u žalované ze dne 20. 9. 2018*.
9. Po právní stránce soud posoudil věc takto:

10. Podle § 1 odst. 1 zák. o OdpŠk stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
11. Podle § 1 odst. 3 zák. o OdpŠk stát a územní celky v samostatné působnosti hradí za podmínek stanovených tímto zákonem též vzniklou nemajetkovou újmu.
12. Podle § 3 odst. 1 písm. a) zák. o OdpŠk stát odpovídá za škodu, kterou způsobily státní orgány.
13. Podle § 5 písm. b) zák. o OdpŠk stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.
14. Podle § 13 odst. 1 zák. o OdpŠk stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.
15. Podle § 14 odst. 3 zák. o OdpŠk uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona je podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu.
16. Podle § 15 odst. 1 zák. o OdpŠk přizná-li příslušný úřad náhradu škody, je třeba nahradit škodu do šesti měsíců od uplatnění nároku.
17. Podle § 15 odst. 2 zák. o OdpŠk domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.
18. Podle § 31 odst. 1 zák. o OdpŠk náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu.
19. Podle § 31 odst. 2 zák. o OdpŠk náhradu nákladů řízení může poškozený uplatnit jen tehdy, jestliže neměl možnost učinit tak v průběhu řízení na základě procesních předpisů, anebo jestliže mu náhrada nákladů takto již nebyla přiznána.
20. Podle § 31 odst. 3 zák. o OdpŠk náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně
21. Podle § 31a odst. 1 zák. o OdpŠk bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.
22. Podle § 31a odst. 2 zák. o OdpŠk se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

23. Podle § 31a odst. 3 zák. o OdpŠk v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k
- celkové délce řízení,
 - složitosti řízení,
 - jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení,
 - postupu orgánů veřejné moci během řízení a
 - významu předmětu řízení pro poškozeného.
24. Co se týče majetkové škody, žalobkyně požadovala náhradu za uhrazené úroky z prodlení z jistiny nad pět let trvání řízení, náhradu za vynaložené náklady řízení žalobkyně samotné a dále náhradu za náklady řízení protistrany, které musela této zaplatit.
25. Co se týče **úroků z prodlení, které byla nucena žalobkyně uhradit** žalobci v posuzovaném řízení spolu s přisouzenou jistinou, k tomu je třeba uvést, že stát nelze činit odpovědným za újmu dlužníka spočívající v zaplacených úrocích z prodlení v řízení, v němž došlo k průtahům, neboť příčinou vzniku této újmy byla skutečnost, že ze strany dlužníka nedošlo k řádnému a včasnému splnění dluhu, a nikoli nesprávný úřední postup soudu (k tomu srov. např. *rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 6. 4. 2011, sp. zn. 28 Cdo 4659/2009* či *rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 1. 2018, sp. zn. 30 Cdo 3987/2017*). Námitka žalobkyně, že se v daném případě jednalo o posouzení existence závazku samotného, pak na věci nic nemění, když soud v posuzovaném řízení pouze deklaroval existenci daného závazku, nejednalo se tedy o rozhodnutí konstitutivní a povinnost k úhradě dlužné částky měla žalobkyně od počátku. Povinnost k úhradě úroků z prodlení tak vznikla v důsledku neuhrazení dlužné částky žalobkyní a nikoliv v důsledku nesprávného úředního postupu státu (soudu). Uvedené pak není v rozporu s *nálezem Ústavního soudu ze dne 10. 12. 2019, sp. zn. II. ÚS 2149/2017*, na který odkazovala žalobkyně, neboť v uvedeném nálezu se Ústavní soud zabýval přiznáním nároku na úroky z prodlení z přisouzené náhrady nemajetkové újmy a nikoliv poškozenou uhrazenými úroky z prodlení z pohledávky, kterou ona sama byla povinna uhradit třetí osobě. V souladu s názorem vyjádřeným v uvedeném nálezu žalobkyně nárok na úrok z prodlení z přiznaného zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou jí nesprávným úředním postupem samozřejmě má, jak bude rozvedeno níže. V této části tedy soud žalobu zamítl.
26. Co se týče **nákladů vynaložených na právní služby v rámci zastoupení žalobkyně** v posuzovaném řízení, podmínkou přiznání náhrady škody je nemožnost poškozeného náhradu nákladů řízení uplatnit v původním řízení na základě procesních předpisů. Pokud jejich náhradu procesní předpis umožňuje, je náhrada škody vyloučena, bez ohledu na to, že poškozenému v původním řízení přiznány nebyly, například z důvodu jeho procesního neúspěchu nebo čistě proto, že mu je rozhodující orgán v rámci své diskrece nepřiznal. Občanský soudní řád, podle něhož bylo v posuzovaném řízení postupováno, přiznání náhrady nákladů řízení umožňuje. Soud rozhodl v souladu s § 142 odst. 1 o.s.ř. podle úspěchu ve věci, přičemž náhrada nákladů řízení byla přiznána žalobci v posuzovaném řízení, který byl ve sporu plně úspěšný, zároveň tedy žalované v posuzovaném řízení (žalobkyni v této věci) náhrada nákladů řízení přiznána nebyla, neboť tato byla v řízení zcela neúspěšná. S ohledem na výše uvedené tak žalobkyně nemá nárok na náhradu škody v souvislosti s úhradou právních služeb. Proto soud i v této části žalobu zamítl.

27. S výše uvedeným pak souvisí i **povinnost k náhradě nákladů řízení úspěšné protistraně**. Tato povinnost byla žalobkyni uložena v důsledku neúspěchu ve věci a nikoliv v důsledku nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení. Mezi nesprávným úředním postupem a vznikem škody tedy není v tomto případě dána příčinná souvislost, přičemž je třeba, aby veškeré tři předpoklady vzniku odpovědnosti státu za škodu (nesprávný úřední postup, škoda a příčinná souvislost mezi těmito dvěma předpoklady) byly splněny kumulativně. Jelikož tomu tak není, zamítl soud žalobu i v této části. Co se týče *nálezů Ústavního soudu ze dne 22. 10. 2019, sp. zn. II. ÚS 554/2018*, tento se na danou problematiku nevztahuje, neboť zde Ústavní soud řešil náhradu nákladů odškodňovacího řízení a nikoliv náhradu nákladů řízení uhrazených poškozeným v rámci posuzovaného řízení.
28. Nárok na poskytnutí **přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu** vzniklou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem byl do právního řádu České republiky zakotven novelou zákona č. 82/1998 Sb., provedenou zákonem č. 160/2006 Sb., s účinností od 27. 4. 2006 (§ 31a zákona). Zakotvením uvedeného nároku zákonodárce naplnil požadavek vyvěrající z čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále jen "EÚLP"). Podle čl. 6 odst. 1 věty první EÚLP má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Smyslem novely bylo přesunout rozhodování o náhradě nemajetkové újmy vzniklé porušením práva garantovaného čl. 6 odst. 1 z Evropského soudu pro lidská práva se sídlem ve Štrasburku (dále jen „ESLP“ či „Soud“) na vnitrostátní úroveň, což ostatně zákonodárce výslovně vyjádřil v důvodové zprávě k zákonu č. 160/2006 Sb. Zdejší soud je tak toho názoru, že má-li odškodňovat na vnitrostátní úrovni nemajetkovou újmu vzniklou porušením práva primárně zakotveného již v EÚLP, je nanejvýš žádoucí, aby jeho rozhodování vycházelo z kritérií ustavených judikaturou Soudu.
29. Délka řízení je ve smyslu judikatury ESLP nepřiměřená tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení. Soud ve své judikatuře upřednostňuje globální, celkový pohled na řízení. Proto existující průtah jen v určité fázi řízení ESLP toleruje za předpokladu, že celková doba řízení nebude nepřiměřená, naopak i v řízení, v němž soud činil úkony v přiměřených lhůtách a jeho postup byl plynulý, lze dle ESLP konstatovat porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě tehdy, když se s přihlédnutím ke všem okolnostem celková doba řízení jeví nepřiměřeně dlouhou. Nepřiměřeně dlouhými shledává ESLP nicméně i ta řízení, která sice trvala relativně nepříliš dlouho, byla však zatížena nepřiměřeným obdobím nečinnosti ve vztahu k celkové délce řízení.
30. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění bylo třeba přihlídnout ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného (§ 31a odst. 3 zák. o OdpŠk).
31. Předmětné řízení trvalo pro žalobkyni od 17. 10. 2001, kdy jí byl doručen platební rozkaz, do 29. 6. 2018, kdy nabylo právní moci konečné rozhodnutí. **Trvalo tedy celkem 16 let a 8 měsíců.**

32. Předmětný spor byl **skutkově a procesně složitý**, byla řešena smlouva o dílo s nutností zadání znaleckých posudků a výsledku svědků, když bylo sporné především provedení tzv. víceprací a jejich hodnota, přičemž se jednalo o práce restaurátorské, kdy bylo problematické sehnat znalce s požadovanou specializací, který by byl schopen znalecký posudek s ohledem na časové možnosti vypracovat a zároveň by nebyl ve vztahu k účastníkům řízení. Soud tedy opakovaně ustanovoval a zprošťoval znalce povinnosti provést znalecký posudek, zároveň bylo nutno rozhodovat o odvolání žalobkyně proti povinnosti uhradit zálohu na znalecký posudek a o odvolání proti přiznanému znaleckému. Věc byla řešena na dvou stupních soudní soustavy, krajský soud vydal ve věci samé dva rozsudky, vrchní soud rozhodoval rovněž dvakrát a oba soudy ještě vydaly mnohá procesní rozhodnutí. Konalo se celkem 15 jednání. Bylo nutno vyžádávat důkazní materiál od České spořitelny, strany dvakrát vyjádřily snahu o mimosoudní jednání, pročež bylo jednání odročováno, zároveň bylo jednání několikrát odročeno z důvodů na straně účastníků.
33. Žalobkyně k celkové délce řízení nepřispěla.
34. Jde-li o činnost soudů, je nutno konstatovat, že v posuzovaném řízení byl postup krajského i vrchního soudu v zásadě plynulý, **několikrátý průtah** však soud v posuzovaném řízení shledal, a to v době od doručení vyjádření žalobce ze dne 7. 4. 2004 do dne 7. 1. 2005, kdy bylo nařízeno jednání na 20. 1. 2005, dále v době od 4. 9. 2006, kdy bylo doručeno vyjádření žalobkyně, do 5. 3. 2007, kdy bylo nařízeno jednání odvolacího soudu na 28. 3. 2007, dále v době od 27. 2. 2009, kdy byla věc předložena odvolacímu soudu, do 5. 10. 2009, kdy tento rozhodl, dále v období od 30. 12. 2010, kdy byly žalobcem předloženy důkazy do 27. 6. 2011, kdy odvolací soud rozhodl o předloženém odvolání, dále v období od 11. 3. 2014, kdy bylo podáno odvolání, do 19. 12. 2014, kdy o něm bylo odvolacím soudem rozhodnuto, dále v období od 19. 3. 2015, kdy se k výzvě soudu vyjádřil ve věci žalobce O. [redacted] do 4. 11. 2016, kdy bylo nařízeno jednání na 26. 1. 2017, přičemž v mezidobí byl spis přidělen jiné soudkyni, a nakonec v období 29. 6. 2017, kdy bylo podáno odvolání, do rozhodnutí odvolacího soudu dne 12. 3. 2018.
35. Posuzované řízení nelze typově zařadit mezi ta, která mají zvýšený význam pro účastníky, jako jsou řízení trestní, řízení o osobnostních nebo pracovněprávních nárocích.
36. Celkovou délku řízení trvajících vůči žalobkyni 16 let a 8 měsíců lze považovat za nepřiměřenou, tím došlo k porušení práva žalobkyně na projednání věci v přiměřené lhůtě, čímž jí byla způsobena nemajetková újma. Současně není možno tuto újmu napravit jinak než zadostiučněním v penězích, neboť samotné konstatování porušení práva nelze dle názoru soudu v konkrétním případě považovat za dostačující satisfakci.
37. Dle *stanoviska Nejvyššího soudu ČR C.pjn 206/2010* pro poměry České republiky se považuje za přiměřené, jestliže se základní částka, z níž se při určování výše přiměřeného zadostiučnění vychází, pohybuje v rozmezí mezi 15 000 Kč a 20 000 Kč za první dva roky a dále pak za každý další rok řízení (tj. 1 250 Kč až 1 667 Kč za jeden měsíc s tím, že v prvních dvou letech trvání řízení jde o částky poloviční). Při stanovení základní částky bude hrát roli zejména celková doba řízení. Navíc, bylo-li řízení celkově extrémně dlouhé (byla-li jeho délka násobně delší, než by bylo možno vzhledem k okolnostem případu očekávat), bude se přiznaná částka za příslušný časový úsek blížit horní hranici výše uvedených intervalů.

38. S ohledem na výše uvedené soud uzavřel, že je na místě stanovit základní částku přiměřeného zadostiučnění ve výši **19 000 Kč ročně** (resp. za první dva roky řízení polovina). Základní částka odškodnění tak činí za řízení dlouhé 16 let a 8 měsíců **celkem 297 667 Kč**. Soud se dále zabýval a vzal v úvahu další kritéria uvedené v § 31a odst. 3 zák. o OdpŠk, která by odůvodňovala případné zvýšení či snížení uvedené částky. Soud má za to, že tuto částku je potřeba **zvýšit** vzhledem vyššímu významu předmětu řízení pro poškozeného, a to o **10 %**. Při určení dopadu nepřiměřeně dlouhého řízení do poměrů účastníka řízení není samo o sobě významné, zda jde o fyzickou nebo právnickou osobu (k tomu viz *rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. 12. 2010, sp. zn. 30 Cdo 3326/2009*). Spory o majetek mohou mít pro účastníka řízení zvýšený význam, například pokud se jedná o určení vlastnictví k domu, ve kterém účastník žije, a tento dům představuje jeho jediný majetek, nebo u řízení o vypořádání společného jmění manželů, ve kterém se rozhoduje o veškerém majetku účastníků, případně u restitučních sporů, kde se jedná nejen o majetky zpravidla velké hodnoty, ale nadto o křivdy způsobené minulým režimem. Pokud se spor vede o určitou peněžitou částku, bude vždy záležet na osobě účastníka řízení a na tom, nakolik je sporná částka důležitou součástí jeho života, tedy zda tato částka s ohledem na osobní a majetkové poměry účastníka pro něj představovala zcela zásadní položku či nikoliv (k tomu srov. např. *nález Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2010, sp. zn. III. ÚS 1320/10*). Nelze však obecně uzavřít, od jaké částky by bylo možno považovat řízení za důležitá pro jeho účastníky. Zároveň také nelze v rámci hodnocení kritéria významu předmětu řízení pro poškozeného zcela přehlédnout, co je předmětem sporu, případně o jakou částku se sporné řízení vede (k tomu srov. *usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. 12. 2011, sp. zn. 30 Cdo 1743/2011*). Soud shledal v daném případě mírně zvýšený význam řízení pro žalobkyni, když tato byla z důvodu posuzovaného řízení vyřazována ze soutěží o zakázky v hodnotě milionů korun, což s ohledem na velikost žalobkyně byly podstatné příjmy. Zároveň byla žalobkyně s ohledem na možný neúspěch v posuzovaném řízení nucena tvořit rezervy, čímž byla omezena možnost jejího rozvoje. Soud proto zvýšil základní částku o 10 %.
39. Současně je však vzhledem k počtu soudních instancí, resp. rozhodnutí ve věci samé, na místě **snížit** základní částku o **5 %**, a **dále** s ohledem na složitost věci o **10 %**, když ve věci rozhodoval soud I. stupně dvakrát stejně jako soud odvolací, soud však vzal zároveň v potaz, že první rozsudek byl zrušen a věc byla soudu I. stupně vrácena k dalšímu řízení. Zároveň soud dospěl k závěru, že je na místě **zvýšit** základní částku o **10 %** s ohledem na výše uvedené průtahy v řízení (tedy postup soudu).
40. Základní částka přiměřeného zadostiučnění je tak zvýšena na 105 % a činí **312 550 Kč**. S ohledem na to, že žalovaná již žalobkyni zaplatila částku 172 333 Kč, uložil soud žalované uhradit žalobkyni částku **140 217 Kč**.
41. Soud přiznal žalobkyni dále úroky z prodlení ve výši 9,75 % ročně z částky 312 550 Kč od 3. 4. 2019 (den následující po uplynutí šestiměsíční lhůty od uplatnění nároku žalobkyně u žalované) do 20. 11. 2019 (datum úhrady žalovanou přiznané částky žalobkyni), a dále z částky 140 217 Kč od 21. 11. 2019 do zaplacení, to vše na základě § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve spojení s nařízením vlády č. 351/2013 Sb.
42. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 2 o.s.ř. Pro určení celkového úspěchu či neúspěchu ve věci je pak třeba v daném případě vycházet z poměrů tarifních hodnot k jednotlivým nárokům (k tomu viz *usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. 30 Cdo 1435/2015*). Žalovaná byla úspěšná ohledně tarifní hodnoty 1 908 574 Kč (§ 8 odst. 1 AT), žalobkyně ohledně tarifní hodnoty 50 000 Kč (§ 9 odst. 4 písm. a/ AT ve spojení s *rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 10. 2. 2015, sp. zn. 30 Cdo 3223/2013*). Úspěch

žalované tedy činil 94 % (úspěch žalované 97 %, úspěch žalobkyně 3 %). Žalované by při plném úspěchu náležela náhrada nákladů řízení ve výši 1 500 Kč za pět úkonů po 300 Kč (vyjádření ve věci, 2x příprava účasti na jednání, 2x účast na jednání) dle vyhlášky č. 254/2015 Sb., 94 % této částky činí 1 410 Kč.

43. Lhůta k plnění nároku samotného v délce 15 dní byla stanovena v souladu s § 160 odst. 1 větou za středníkem o.s.ř. s ohledem na specifika plnění ze státního rozpočtu. Třídenní lhůta pro plnění náhrady nákladů řízení pak byla stanovena v souladu s § 160 odst. 1 o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze podat odvolání** do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozsudkem splněna dobrovolně, má oprávněný právo domáhat se plnění uložené povinnosti návrhem na výkon rozhodnutí nebo exekucí návrhem.

Praha 18. srpna 2020

Mgr. Kateřina Pelišová, v. r.
soudkyně